

FARNÍ MĚSÍČNÍK

9. 9. 2007
23. neděle v mezidobí

Číslo: 10

Ročník : 12

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

*Člověk roste, když se otevírá
i tomu, co jej přesahuje.*

Milí farníci!

V poslední době jsme prožívali v naší farnosti mnoho důležitých událostí.

Rozloučili jsme se s naším dosavadním farářem otcem Miroslavem, jeho funkci převzala moje skromná osoba, a navíc jsme přivítali nového kaplana otce Jiřího Cymanowskeho. Během prázdnin jsme měli hodně příležitostí k odpočinku a také k prohloubení našeho vztahů s Bohem - o čemž se také dozvíme v tomto čísle našeho měsíčníku. Za všechno dobro ze srdce Hospodinu poděkujeme a s novou nadějí a radostí vstupme do toho, co nás čeká - a máme se na co těšit. Dovolte, připomenu aspoň několika důvodů k radosti. Ještě tento měsíc 16. září bude po dlouhé době očekávání blahorečen P. Stanislav Papčinski, zakladatel mariánů. Na tuto událost se vydáme na cestu až do Polska. 28. září, jak každým rokem, prožijeme hody naší farnosti. Věřím, že sv. Václav a budoucí blahoslavený otec Stanislav vyprosí hodně milostí a požehnání pro celou farnost. Dopředu vás také prosím o modlitbu za sebe a duchovní obnovu, která se uskuteční 21. - 27. října - pět let po misiích a rok po biřmování v naší farnosti.

Ze srdce vám žehná

o. Karel MIC

Kalendář		13. září - 13. října 2007				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
				13. sv. Jan Zlatoústý	14. Povýšení sv. kříže	15. P. Maria Bolestná
16. 24. neděle v mezidobí	17. sv. Kornélius a Cyprián	18. sv. Josef Kupertinský	19. sv. Januáriu	20. sv. Ondřej Kim Taegon a druhové	21. sv. Matouš	22. sv. Mořic a druhové
23. 25. neděle v mezidobí	24. sv. Gerard	25. sv. Kleofáš	26. sv. Kosma a Damián	27. sv. Vincenc z Paula	28. sv. Václav	29. sv. Michael, Gabriel a Rafael
30. 26. neděle v mezidobí	1. sv. Terezie od Dítěte Ježíše	2. sv. andělé strážní	3. sv. Maxmilián	4. sv. František z Assisi	5. sv. Palmác	6. sv. Bruno
7. 27. neděle v mezidobí	8. sv. Simeon	9. sv. Jan Leonardi	10. sv. Paulin	11. sv. German	12. sv. Radim	13. sv. Eduard

Duchovní slovo

Několik myšlenek

z knihy Tadeucze Dajczera „Rozjímání o víře“.

Cílem naší víry je myslet jako Ježíš Kristus, dovolit jemu, který v nás žije prostřednictvím naší víry, aby nás používal, myslel v nás, žil v nás...

Víra umožňuje objevit Boží stopy ve stvoření. Dává nám možnost vidět v jevech a událostech výraz Boží vůle, vidět v událostech znamení toho, že tudy prochází Bůh...

Vše, co tě potkává, je spojeno s láskou Boha, jenž tě miluje a přeje si tvé dobro. Čas je svátostí tvého setkání s Bohem a s jeho milosrdenstvím, s jeho láskou k tobě a s přáním, aby ti vše mohlo sloužit k dobrému... Každá chvíle tvého života je proniknuta láskou této Přítomnosti, jež tě neustále obklopuje.

Když ti bude špatně a těžko a On bude mlčet, pamatuj, že toto mlčení je jen jinou formou jeho slova a jeho nepřítomnost je jen jinou formou ustavičné všeobjímající Přítomnosti... „Když se ti zdálo, že jsi sama, byl jsem ti nejbliž.“ - řekl Ježíš Terezii z Avily.

Podstatou křesťanství je ustavičně říkat Bohu: „Buď vůle tvá.“...

Základem naší seberealizace je pokora. Je tak důležitá proto, že člověku, který k sobě nemá žádnou důvěru, je

Bůh připraven dát vše. Žiješ-li v pravdě a uznáváš-li, že bez Krista nemůžeš nic, je to, jako bys ho zval: Přijď a žij ve mně. - A teprve pak Kristus přichází.

Nebyl jsem věřící

Nebýval jsem věřící.

Pak jsem jednoho dne Boha našel.

Poznal jsem ho jako osobu, jako nejvyšší hodnotu a jako celkový smysl života.

Poznal jsem Boha jako někoho blízkého a milého.

Bůh je skutečná osoba, se kterou lze navázat vztah.

(podle Anthonyho Blooma)

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh k našim předkům. V této době k nám však promluvil skrze Ježíše Krista. (srv. Žd 1.1-6)

Převzato z www.vira.cz

Naše farnost dnes

Z farních matrik - červenec a srpen 2007

Pokřtěni byli: Lukáš Bařinka
Adam Holba
Adam Dvorský
Lenka Macková
Anna Častulíková

Sezdáni byli:

Dagmar Kolínková
a Jaroslav Bartozel (Bylnice)
Žaneta Hermanová (Kroměříž)
a Michal Hejmalíček (Praha)

Iveta Poláchová (Bylnice)
a Štefan Pišoja (Hradčovice)

Pohřbeni byli: Anna Chuchmová (1933)
Zdeněk Miklas (1952)
Stanislav Divoš (1944)
František Macků (1936)
Marie Matějčíková (1921)

Informace

Významná výročí

Na začátku července jsme v našem kostele děkovali spolu s P. Františkem Pevným a manželi Pevnými ze Svatého Štěpána za 60 let kněžství a 60 let manželství při slavení mše svaté.

12.7. v sousední farnosti Štítná sloužil děkovnou mši svatou za 60 let svého kněžství P. František Bureš, rodák z Jestřabí, který nyní žije na odpočinku v bývalém klášteře, nyní charitním domě, ve Vlaštovičkách u Opavy, kde ještě jako kněz slouží.

V Listech svatohostýnských

č.2/2007 jsme si mohli přečíst poděkování pana Petra Janeka, technického administrátora na Svatém Hostýně, za práci 18 mužů z Brumova - Bylnice, kteří pomohli zpracovat a odklidit polámané a suché stromy z kopce Hostýna. Jmenován je pan Cyril Holba jako obětavý organizátor těchto akcí účinné pomoci.

Katolická charismatická konference

V tomto roce se poprvé konala v Brně ve dnech 25. - 29.7. Zahájena byla mší sv. v katedrále Nanebevzetí Panny Marie na Mendlově náměstí. Hlavní celebrant P. Vojtěch Kodet začínal otázkou: „Kdo jsou vlastně ti charismatici?“ Ani my s manželem jsme do té doby přesně nevěděli, a proto jsme jeli, abychom zase možná něco víc pochopili.

Docela mě odrazoval název „konference“, ale je na místě. Byli jsme ve škole a učili jsme se. Naše děti měly svůj program dětské konference a také se připravovaly na závěrečné vystoupení na podiu pro účastníky.

A co jsme si odnesli? Zjistili jsme, že bylo moc dobré, že jsme jeli, protože jsme si uvědomili, že to nejlepší máme doma. Stačí jen chodit častěji na mši sv., co promluva to katecheze. Ale když člověk nepoodstoupí ze své cesty, aby získal nadhled, nezíská toto poznání.

Petrůjovi

Charismatické konference,

kteřá letos byla v Brně, se z naší farnosti zúčastnilo jen pár lidí. O jejím průběhu informovalo jak radio Proglas tak i televize - především Noe. Ale atmosféra tohoto společenství téměř 3000 věřících se nedá dost dobře popsat, to je nutno prožít.

Konference probíhala na Výstavišti, byla perfektně organizačně zajištěna, nahrávky přednášek byly ke koupě hned 2. den

Ale především : Bylo to svědectví pro Brno a okolí, že to „malé stádce“ je radostné a že je otevřené pro vzájemné setkávání spolu i se členy jiných církví.

Záznamy jednotlivých přednášek bude postupně uvádět televize Noe.

A důležitá informace nakonec: charismatická konference v roce 2008 bude opět v Brně a to od 9. do 13. července.

Doufám, že nás z farnosti pojede víc, abychom o své víře svědčili a také se vzájemně ve víře a naději povzbudili.

TeM

Foto z Katol. charism. konference

Změny ve farnosti

Na konci srpna jsme se rozloučili s naším pane farářem P. Miroslavem Sledzinskim, MIC, který u nás sloužil od prosince 1999 jako kaplan, jako farář pak od září 2001 - tedy plných 6 let. Za jeho působení proběhla generální oprava věže a střechy kostela - to je to viditelné materiální dílo. Po mnoha letech byly ve farnosti misie, které dávali redemptoristé z Podolínce a následná obnova misí. Uskutečnilo se 2x bířmování. To jenom to nejdůležitější z díla pastorace.

Na místo faráře - jako administrátor - byl ustaven P. Karel Matlok, MIC, jako kaplan nastoupil polský kněz P. Jiří Cymanowski, který je v současné době v Praze na intenzivním kurzu češtiny a naplno začne sloužit ve farnosti přibližně od konce září.

Postavení P. Stanislava Malinského a Richarda Wojciechowského se nemění.

Ke změnám došlo i v česko - slovenském vikariátě. V Hrádku u Vlašimi je farářem P. Mariusz Sierpniak, s ním slouží P. Marek Martiška. P. Marek Kurzynski působí opět v Polsku. V Praze zůstávají P. Edward Tomczyk a P. Jiří Ptáček, v Dudincích na Slovensku jsou P. Emil Gallo a P. Vladyslav Ciaglo.

Tak to jenom opravdu stručně o změnách.

Všem jmenovaným kněžím - ať už slouží kdekoli - přejeme hojnost darů Ducha svatého a Boží požehnání.

Pěší pouť na Svatý Hostýn

Vedl: o. Karel Matlok

Účastníci: 36 osob, nejstarší 68 let, nejmladší 8 let.

Na začátku

Putujeme

U cíle

Pohádkový hrad 2007

byl připraven velmi pěkně, vidíme, že je každým rokem lepší a lepší. Za to patří pořadatelům velký dík a ocenění.

Celostátní setkání mládeže Tábor - Klokoty

„Předprogram“ - mládež z farností otců mariánů - Hrádek a okolí, Nedašov, Brumov - Bylnice a Dudince před kostelem v Hrádku u Vlašimi

Začátek školního roku

Práce a studium

Prací člověk spolupracuje s Bohem na zdokonalování světa. V práci člověk uplatňuje a realizuje část schopností vepsaných hluboko do svého srdce. Hlavní hodnota práce se týká člověka samého, který je jejím autorem i adresátem. Práce je pro člověka, a ne člověk pro práci ...

Hledět na svůj život a práci z Boží perspektivy

Bůh má nade vším nadhled, on hledí i do budoucna. Vidí tedy i naši činnost v absolutních souvislostech. Je proto dobré v každém rozhodování hledat a znát Boží pohled na věc. Zde vám nabízíme několik podnětů od pramene, z Božího slova:

„Svěř Bohu své počínání a tvé plány budou zajištěny.“ (Př 16,3)

„Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“ (Jan 5,30)

Ježíš jim řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.“ (Jan 4,34)

Aktivita i pasivita mají svůj význam

Čím víc toho v životě děláme, tím větší je nebezpečí, že to budeme překotně dělat jen podle sebe, jen podle své vůle: své-volně. Pro křesťana, který chce být ve spojení se svým Pánem, není ale v první řadě nejdůležitější síla, vytrvalost a aktivita. Důležitý je nejprve „pasivní prvek“ - „ucho,“ o kterém mluví v Bibli prorok Izajáš. (Iz 50,4-5)

Žít dnes, ne včera ani zítra

„Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemýšlejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší.“ (Iz 43,18-19a)

Pro ty, které stále tísní a pronásleduje něco z minulosti, přináší tato Boží slova velké povzbuzení a osvobození. Pro ty, kteří se stále vracejí ke „šťastným včerejškům“, může být toto slovo naopak Božím napomenutím. Vždyť minulost -ať už dobrá či horší- nám může sloužit k povzbuzení a poučení, ale nemá nám bránit žít dnes a dívat se do zítřka.

„... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“ (Židům 12,2)

Pro děti, ale i pro učitele je začátek školy začátkem nového dobrodružství, kterého se i bojí i se na ně těší. Ale i pro ty, kdo nechodí do školy, bývá začátek školního roku jakýmsi začátkem plánů a nových povinností. Jde o to nepouštět se do těchto nových věcí na vlastní pěst. Ježíš Kristus, vtělený Syn Boží, chce s námi jít po všech cestách života. (P. Aleš Opatrný)

„Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“ (Mt 6,34)

Modlitba žáka

Pane Ježíši,

jedno tvé podobenství v Písmě sv. nás učí, že nemáme své hřivny zakopávat, ale rozmnožovat.

Vím,

že škola je důležitým předpokladem pro správné plnění mého budoucího povolání, když mne nezajímá všechno, co se tam učíme.

Pomáhej mi,

abych se dovedl soustředit na vyučování a nedal si vzít chuť k práci občasnými neúspěchy.

Dej,

ať se raduji z toho,

že se mohu obohacovat novými poznatky.

Pomoz mi,

abych měl pochopení pro ty učitele, kterým se nedaří udělat vyučování zajímavým, nebo kteří se mi zdají nespravedlivými.

Když je toho třeba, dej mi odvalu mluvit s nimi a se spolužáky

otevřeně a čestně o rozdílných názorech a nedorozuměních.

Pomáhej mi také,

abych i s nesympatickými kamarády jednal ohleduplně a ochotně jim pomáhal.

Dej,

ať se už ve škole připravuji na život správného a odpovědného křesťana.

AMEN.

Prosba rodičů za školáka

Pane,

naše dítě odešlo radostně z domu.

Chraň je na cestě i ve škole před různým nebezpečím, které hrozí jeho tělu i duši.

Ty víš, že bychom rádi svému dítěti pomohli, aby mělo ve škole úspěch.

Pomoz nám správně posilovat jeho síly a vlohy.

Naše dítě má své schopnosti rozvíjet, ne však jen uspokojovat naši ctižádost.

Dávej nám sílu,

abychom mu dodávali pocit bezpečí

a pozvedali po každém neúspěchu

vždy znovu jeho odvalu.

Žehnej jeho učitelům Pane,

a daruj jim potřebnou moudrost, trpělivost a dobrotu srdce.

Dej, ať se naše dítě vrací domů

zdravé a s důvěrou.

Dej, ať má doma vždy skutečný domov

a své útočiště.

AMEN.

/převzato z materiálů římsko-katolické farnosti Rožnov p. Radhoštěm/

Start

„Nikdy není pozdě - tohle úsloví zná kdekdo,“ řekl V. K., „a užívá ho kdekdo, jenomže kdo ho doopravdy bere vážně?“

Se slovy bývá potíže: užíváme je, a přitom si neuvědomujeme, že vedle svého běžného významu mají i myšlenkový obsah, který - pokud bychom ho správně pochopili, by mohl změnit náš osud. Existuje tolik vět, které jsou ukazateli, směrovkami na našich cestách - ale my, otupělí a lhostejní, vnímáme jen povrchně a často nepřesně. A divíme se pak, že velice se pak divíme, když to s námi dopadá., jako by to dopadlo s automobilistou, který by si největší dopravních značek.

Nikdy není pozdě - prý -

Tohle je jedno z těch úsloví, která často bereme jako fráze. Ale já vám to povím jinak.

Když bylo mému dědečkovi čtyřiaosmdesát, vypadalo to s ním tak špatně, že už se s ním rodina v duchu rozloučila. Byl tři měsíce v nemocnici. Také lékaři a sestry se tam k němu chovali, jako by už měl zemřít, skončit - vlídně, to ano s odstínem zvláštní šetrnosti k umírajícímu.

A přece se dědeček vrátil domů. Sjeli jsme se, připravili jsme mu uvítání, hostinu, babička - o dost mladší než on - vyzdobila celý domek květinami. A cítili jsme všichni, že to co provádíme, je asi dědečkova poslední rodinná oslava, že to je více než cokoli jiného pohřební oslava - zaživa.

Starý pán byl usměvavý, ale bledý, jen se ploužil. Byl krásný letní den, člověk vnímal tu velkolepou krásu života všemi póry, vlévala se do něj, postupoval ho, on však již po chvíli strnul ve svém křesle a zdálo se, že z celého člověka žijí jen ty oči.

Za pár dní jsem opět přijel na návštěvu. „Kde je děda?“ Babička bezradně mávla rukama. „Na zahradě.“ „Na zahradě?“ Žasl jsem. Čekal jsem, že najdu milovaného stařečka, jak se chvěje v posteli slabostí a mdlým hlasem prosí o sklenici vody.

Dědeček stál na žebříku a trhal jonatány. „No dost, že mi jdeš pomoci,“ zažertoval a hodil mi z výšky jablko. Ano, smál se ve výšce, plný radosti a síly. Je tohle to, čemu se říká nový start? Druhý dech? Babička stála vedle mě pod jabloní. Dívala se na dědečka velice nespokojeně, raději by ho měla pěkně v pokoji a opečovávala jej. Jenomže byla už na „dědu“ zvyklá, věděla, že on je

prostě už takový, vždycky se dokázal ze všeho oklepat, tedy i teď.

Čaj jsme si šli vypít do dědečkova pokoje, seděli jsme u okna do zahrady a měkké světlo prosvěcovalo pokoj, stříbrnozlaté světlo plné harmonie - jako dědeček. „Už to není jako dřív,“ řekl dědeček, „očesu jednu jabloň a abych si šel odpočinout - no, však já se dám dohromady, bude to dobrý.“ Labužnický nasál vůni skvělého čaje z babiččiny bylinek. Zajímavé, že ti, kteří umějí vychutnávat drobné životní radosti, žijí často o hodně déle než ti, co to nedokáží. „Podívej.“ Vzal z poličky na stole knihu a podával mi ji. „Jsem už u třetí lekce,“ řekl mi dědeček. Byla to učebnice angličtiny. Čekal bych, že se dědeček bude učit nanejvýš otčenáš v různých řečech, kdyby snad náhodou nebešťané používali je jeden jazyk... A on se zatím, filuta, podle výpisků na kraji učebnice, ještě stará o to, jak by si v Anglii nakupoval na nádraží v kase lístky. „Když už nemůžu tolik dělat na zahradě,“ řekl, „bude dobré, když ten čas nebudu mařit a budu se učit. Chtěl bych za Johnem.“

John byl dědečkův mladší bratr, letec z české perutě v Britanii. Po roce 1948 se rozhodl žít se svou anglickou manželkou v Londýně, často zval bratra k sobě, ovšem úřady nikdy dědečka za hranice nepustily a teď po revoluci, když už by to bývalo bylo možné, zase dědeček stonal. Díval jsem se na dědečka nadšeně - potěší, když máte silné předky. A považte, že na podzim příštího roku dědeček s babičkou opravdu do Anglie odletěli a dědeček se anglicky všude domluvil. V pětaosmdesáti!

Správný život je nepřetržitým proudem startů, vždy se může nastartovat. „Doku si sami neřekneme, že jsme v rakvi, nikdy v ní nejsme,“ smál se dědeček bratrovu úžasu nad tím, jak dobře vypadá. Takový on byl. Ještě do osmaosmdesáti se staral o zahradu, rouboval a česal jabloně. Někdy po večeri sňal kytaru, kterou měl zavěšenou nad postelí a zpíval si, zpíval babičce a s babičkou, tak jako za trampského mládí. „Dokud můžeš zpívat, žiješ,“ říkával.

V osmaosmdesáti letech ho porazilo auto a byl na místě mrtev. Neslyšel už dobře a tichý vůz ho doslova smetl ze silnice. Srazil ho kousek od stánku s růžemi. Dědeček právě koupil kytici růží své ženě k svátku, spěchal domů, nerozhlédl se a zemřel s tou růžovou nádherou v ruce. Zemřel, když nesl růže své osmdesátileté lásce.

Říkám vám, je dobré mít předky, kteří se nevzdávají a kteří dokážou žít silně a plně až do svého posledního vydechnutí. Dává vám to příklad a genetickou naději. Ale ano, mně nezbyvá než tomu věřit.

Věřme a doufejme. Amilujme.

Nic jiného nám nezbyvá a nic jiného vlastně ani nemá cenu.“

Eduard Martin: Andělské vteřiny

Svědectví

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech

Nevíme, co bude za minutu, tím spíš zítra, za rok, za dvacet let. Nevíme, co je k čemu dobré. Co je nám ve svých důsledcích k užítku a co ke škodě. A protože

nevíme, nezbyvá než důvěřovat, že Bůh za všech okolností ví, co dělá. Že ví, co a proč dopouští.

Neděle 24. 9. 2006 začíná pro mne jako mnoho jiných. Mší svatou. V evangeliu zaznívá: "Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme,

Dokončení na str. 7

nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal." Pane, díky za děti, které jsi nám svěřil. Děkuji více než jindy i proto, že jsem měla v týdnu narozeniny, tak za celý uplynulý rok. Za všechny dary a milosti, jež neustále dostávám.

Připravuji oběd, dnes trochu svátečněji, přijde babička s dědíkem. Z běžného stereotypu mě vytrhuje manželovo volání: "Dělej, pojď", Jakub se vyboural na kole. Musíme do nemocnice." Vypínám sporák, troubu. Ve chvatu se snažím najít kartičku pojišťovny. Ještěže mám dnes noční, kdyby byl přijat na chirurgii, budu tam s ním. Nepřipouštím si horší variantu. Nasedáme do auta, jedeme kousek za vesnici. Sanitka je zavolaná, informují nás přítomní. Klekáme k Jakobovi. Beru ho za ruku. Mluvíme na něj. Zdá se, že vnímá. Sanitka stále nejede. Konečně. Pomáháme Kubíka naložit na lehátko, sundáváme bundu, boty. Smím s ním i do sanitky. Sestra napichuje flexilu, dává kapat infuzi, lékařka sleduje vitální funkce volá vrtulník. Přidržuji sáček na zvracení. Jakub se začíná rapidně zhoršovat. Přibíhá posádka vrtulníku. Dělán Kubíkovi křížek na čelo a vyskakují ze sanitky. Posádka přebírá Jakuba a připravuje ho k transportu. Další zhoršení stavu. Pokládají "vakuovku" zpátky na zem, zahajují intubaci. Dál nevím. Krutá bolest se uvolňuje proudem slz, Úpěnlivé modlitby. Pane, prosím, zachraň ho. Ježíši, důvěřuji Ti.

"Rozlévám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. Jako střep vyschla má síla, jazyk se mi přilepuje k patru". Žl 22, 15

Vrtulník startuje. V hlavě mi zní odpověď žalmu dnešní neděle: "Pán mě udržuje naživu." Udrží i Jakuba?! Jiskřička naděje zůstává. Vrtulník odletěl. Vracíme se domů.

Babička s dědíkem jsou už u nás. Je 12⁰⁰ hodin. Beru růženec. Společně se modlíme bolestný. Jak těžce se mi vyslovují slova: "bud' vůle Tvá". Snažíme se obědvat. Nikomu nechutná. V 13.30 můžeme zavolat. Sedím na židli, s manželem se držíme za ruce. Vytáčím ARO Dětské nemocnice Brno -Černá Pole. Sestřička mi okamžitě dává k telefonu lékaře: "Jakub má otok mozku, dle CT potvrzena ložiska hemoragie a zakrvácení v týlním laloku. Spát" ho necháme 4 až 5 dní, pak se uvidí" "Můžeme za ním přijet?" "Zítra odpoledne." "Děkuji." Obrovská úleva. Jakub žije. Pane, díky!

Odpoledne přijíždí policie, sepisuje formality, fotí si kolo. Jedu do práce. Zase tolik nových úrazů, další přijímáme v noci. Co se to dneska děje?

V pondělí odpoledne jedeme Jakuba navštívit. Bratranec mi nabídl odvoz. Jsem mu vděčná. Víím, jak je deprimující vidět nejbližší ve spleti hadiček a přístrojů. Oddělení ARO nacházíme snadno. Hledám volné místo, kde bych mohla Kubíka držet za ruku, aniž bych odpojila některý z přístrojů. Sestřička nám volá lékařku. Lékařka opakuje diagnózu z neděle a vlídným, ale velmi zdrcujícím způsobem líčí prognózu. Má neurologický nález. Při těchto úrazech dochází k poškození mozku, může být postižený. Jmenuje varianty včetně té, že si

můžeme odvést domů "zvírátko". Příšerná cesta domů, bratranec se modlí Korunku, my s manželem nejsme schopni, postupně se přidáváme. Může být, ale nemusí.

"Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, všem, kdo ho vzývají upřímně. Vyplní vůli svých ctitelů, slyší jejich volání a zachrání je." Žl 145 18, 19

"Proste a bude vám dáno." Mt 7, 7

Prosíme my, široká přízeň, známí i neznámí, celá vesnice. Sílu těchto modliteb jsem obzvlášť cítila ve chvílích strávených s Jakubem v nemocnici, hlavně na oddělení ARO. Všem upřímně Pán Bůh zaplat' za Vaše modlitby. Moc nám pomohly.

Ve čtvrtek, na svátek sv. Václava, chtějí Jakuba odpojit od přístrojů. Jedeme s manželem za ním. Zatím se nedaří. Sám si neudýchá. Jsme v klidu. Víra a naděje, že všechno dobře dopadne, je silná. Vidím, že veškerá malátnost a spavost je způsobena dozrívajícími hypnotiky. Hrubá motorika je zachována. V pátek lékaři pokračují. Když přicházím, má už konečně odpojen plicní ventilátor, zbavuje se nosogastričké sondy, močového katetru. Poprvé promluvil, spíš zašeptal: "Kde to su?" V Bmě v nemocnici," odpovídám. "Co se stalo?" Vyboural ses na kole." "Jak jsem jel z Olešné?" Jakub opět usíná a mě zaplavuje hluboká vděčnost, stejná jako když poprvé zaplakal na porodním sále. Víím, že nás Bůh vyslyšel. Jakub bude v pořádku. To, že nás má Bůh rád, jsem vždycky pocíťovala, ale nikdy ne tak silně jako nyní.

"Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí... Lk 1, 46-50

Odpoledne přijímá svátost pomazání nemocných. V sobotu je přeložen na JIP, v pondělí na standardní oddělení neurochirurgie. Ve čtvrtek má magnetickou rezonanci. Dle výsledků výrazné zlepšení, léčba byla velmi účinná. Modlitby také. Pane, díky. Maria, děkujeme za přimluvy. V pátek 6.10. je Jakub propuštěn na doléčení domů.

Nejsem schopná popsat to, co jsme v posledních zářijových dnech prožili, ale nemohu mlčet o milosti, které se nám dostalo. Děkuji všem, kteří poskytovali Jakobovi první pomoc, všem lékařům a sestřičkám za jejich službu. Děkuji nejbližším, přátelům, holkám v práci za okamžitou pomoc, kterou nabídli. Všem za obrovskou duchovní solidaritu. Svým babičkám, dědouškám a ostatním v nebi za přimluvu.

Bez víry, modlitby a možnosti odevzdat své bolesti Ježíši by se člověk asi zhroutil. Uvědomuji si jakou výhodu my věřící máme.

"Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši." 1. Sol 5, 16-18

Převzato ze zpravodaje Modlitby matek číslo 44/2007

Ze života a myšlenek svatých

16. 9. Sv. Ludmily, mučednice

(památka)

Narodila se kolem roku 860 a pocházela z knížecího rodu pšovského v severních Čechách. Když její manžel, kníže Bořivoj, krátce po sňatku přijal křest od sv. Metoděje na Velehradě (874), stala se i ona křesťankou a v opravdové víře a v lásce k slovanské bohoslužbě vychovala nejen své syny Spytihněva a Vratislava, ale i vnuka Václava. Staré životopisy vyzdvihují její horlivost v šíření křesťanství a dobročinnost. Nespokojení pohanští velmoži se po smrti Vratislava (921) spojili s jeho manželkou Drahomírou a nechali Ludmilu najatými vrahy usmrtit 15. 9. 921 na jejím vdovském sídle Tetíně u Berouna. Když nastoupil na trůn její vnuk Václav, dal přenést tělo této první české svaté mučednice do baziliky sv. Jiří na Pražském hradě (925).

První česká světice svatá Ludmila,

postava z raných křesťanských dob, se kterou do českých zemí přicházely ctnosti křesťanské víry, patronka českých matek.

Narodila se jako dcera vладыky Slavibora z kmene Pšovanů, jímž v malebné krajině vévodil na soutoku Vltavy a Labe hrad Pšov (nynější Mělník). Město vznikalo od 12. do 14. století. Po připojení kmene Pšovanů ke kmeni Čechů v 9. století se Mělník stal sídlem českých kněžen a později královen. Bohatí šlechtici přebudovali hrad v 15. století na zámek. Vedle zámku stojí starobylý chrám sv. Petra a Pavla, kde je pohřbena česká královna Johanka z Rožmitálu, manželka krále Jiřího z Poděbrad. Ze starého hradu zbyla jen vstupní brána. Pod zámekem je vinice založená Karlem IV. Na bývalém pšovském hradu se asi kolem roku 860 narodila Ludmila. Když si ji Bořivoj, syn Hostivíta z rodu Přemyslovců, odvázel do Prahy jako svou manželku, netušil nikdo, co se z této kněžny stane.

Bořivoj zavítal roku 874 na Velehrad a přijal z rukou sv. Metoděje křest. Pokřtít se dala i jeho manželka Ludmila a oba manželé se stali horlivými šířiteli křesťanství v české zemi. Nebyly ovšem prvními křesťany, neboť již za Hostivíta se dalo v Řezně v Bavorsku pokřtít čtrnáct lechů. Tehdy šířili křesťanství němečtí kněží, kterým ovšem Češi nerozuměli. Proto požádal velkomoravský kníže Rastislav o slovanské kněze, a to nejprve v Římě. Protože tam ale žádní nebyli, obrátil se do Cařihradu k císaři Michalovi. Ten mu poslal soluňské bratry Konstantina a Metoděje, kteří mluvili slovansky. Konstantin sestavil slovanské písmo a pořídil slovanský překlad částí Nového zákona. Když roku 863 přišli oba bratři na Moravu, lid je přijal s velkými poctami a dával se pokřtít.

Zásluhou Bořivoje, Ludmily a Metodějových žáků proniklo křesťanství také do Čech. Neobyčejně horlivě šířila víru v Krista kněžna Ludmila, matka tří synů a tří dcer. Konala skutky milosrdenství, pečovala o chudé, nemocné a opuštěné a otvírala lidská srdce Kristu. Ze svých dětí vychovala opravdové křesťany. Věděla, komu

uvěřila. Lid si jí vážil pro její víru, dobročinnost a štědrost. Tak jí líčí nejstarší legendy.

Kníže Bořivoj vystavěl na Levém Hradci první křesťanský chrám v Čechách zasvěcený sv. Klimentu. Po Bořivojově smrti v třiceti pěti letech (894) nastoupil vládu jejich prvorozený syn Spytihněv, zcela zanícený pro církev Kristovu. Po manželově odchodu rozdala kněžna Ludmila velkou část svého majetku a pečovala o chudé, pocestné a kněze. Kníže Spytihněv založil kostel na hradě Budči. Spytihněv zemřel ve čtyřiceti letech a po něm nastoupil jeho mladší bratr Vratislav, který postavil chrám sv. Jiří na pražském hradě. Za manželku si vzal Drahomíru ze země pohanských Slovanů Stodor.

Kdo byla tato žena? Podle Kristiánovy legendy se může přirovnat k starozákonní Jezabel, která dala povraždit proroky, nebo také k Evě, která porodila Abela a Kaina. I Drahomíra si potřísnila ruce vraždami.

Ludmila ztratila i druhého syna Vratislava, který zemřel v 33 letech a nedočkal se ani posvěcení chrámu sv. Jiří. Její vnuk Václav byl odvolán z Budče, kam ho otec poslal kvůli vzdělání, odjel do Prahy, aby byl povýšen na otcovský stolec. Byl nezletilým, a proto místo něho vládla matka Drahomíra. Moudří vладыkové rozhodli, aby Václav spolu s Boleslavem byl dán kněžně Ludmile na vychování, než dospěje a ujme se vlády. Drahomíra svou tchyni podezírala, že se chce zmocnit vlády. Kněžna jí však vzkázala, že po vládě netouží a odešla se svou družinou na vdovské sídlo Tetín a věnovala se bohu libému životu.

Drahomíra však usilovala o její život. Jednoho dne poslala k Tetínu dva velmože Tunnu a Gomona, kteří se svým vojenským oddílem obklopili Hrádek a v noci z 15. na 16. září roku 921 vtrhli násilím do kněžniny ložnice. Kněžna, která již byla varována, požádala vrahy, aby se mohla ještě pomodlit. Zlosyni jí to dovolili a pak ji uskrtili. Drahomíra pokračovala ve vraždách. Dala zabít Gomona, Tunna uprchl za hranice. Rozkázala vyvraždit rodiny obou vrahů.

Kněžna Ludmila byla brzy uctívána jako mučednice víry, jako světice. Na jejím hrobě se děly zázraky. Z hrobky vycházela zvláštní příjemná vůně a lidé tvrdili, že v noci tam hoří voskové svíce. Nad hrobem mučednice dala Drahomíra nakonec postavit chrám zasvěcený archandělu Michaelu.

Jakmile se ujal vlády sv. Václav, dal ostatky sv. Ludmily převést do Prahy do chrámu sv. Jiří. Kult této první české světice se brzy rozšířil po celé zemi a v 10. století pronikl až do Ruska.

Za svatou byla oficiálně prohlášena 1143-1144, její kult vyvrcholil v době Karla IV., kdy se začaly stavět kostely a kaple všem českým světcům: sv. Václavu, sv. Vojtěchu a sv. Prokopu.

Stále máme ve sv. Ludmile velký vzor a přímluvkyni. Prosme ji a ostatní české světce za pomoc Boží a ochranu pro sebe a pro naši vlast.

Anna Jedličková

9. 9. 2007 23. neděle v mezidobí

„Kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

1. čtení Mdr 9, 13 - 19

2. čtení Flm 9b - 10. 12 - 17

Evangelium Lk 14, 25 - 33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tehle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.' Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý král ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Ozvěna slova:

Stát se učedníkem Pána Ježíše je v mnohém těžké, zvláště proto, že je podmínkou vzdát se všeho. I své rodiny, blízkých, svých vlastních tužeb a představ. Jak to chápat? Chcete-li být mými učedníky, musíte být oddáni jenom mně. Učednictví je hlubokou osobní oddaností Osobě Pánu Ježíši Kristu. Dostanou-li se i ty nejosobnější vztahy Ježíšova učedníka do rozporu s nároky Ježíše Krista, je nutné se jich vzdát. Nemyslí se tím doslovné oddělení se od členů rodiny, ale oddělení se od jejich názorů po rozumové i morální stránce.

Být učedníkem tedy znamená být odevzdaným služebníkem, kterého vede láska k Pánu Ježíši; takovou hlubokou lásku nám dává jedině Duch svatý („Boží láska je nám vylita do nešich srdcí.“).

Dnes mnoho křesťanů nahrazuje lásku a víru v Osobu Ježíše za lásku a víru v Jeho učení, a proto tolik lidí je oddáno dobročinnosti a tak málo Ježíši Kristu.

Pokud se naprosto odevzdám potřebám člověka, brzy se vyčerpám, ale z osobní hluboké lásky k Ježíši dokážu sloužit vytrvale, bez ohledu na postoje a chování lidí ke mně. Tajemství

učedníka života je tedy bezvýhradná oddanost Ježíši Kristu.

14. 9. 2007 Povýšení svatého kříže

„Syn člověka musí být vyvýšen.“

1. čtení Nm 21, 4b - 9

2. čtení Flp 2, 6 - 11

Evangelium Jan 3, 13 - 17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevstoupí do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Ozvěna slova:

„Tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý kdo v něho věří, měl život věčný.“

Proto padám na zem, k patě tvého kříže, kde stéká vykupitelská krev, kde zní tvá všemohoucí prosba: Otče, odpusť jim, protože nevědí co činí. Povýšením na kříži se projevuje spasitelná láska. „Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“ Pane Ježíši, máme od tebe život a ty od nás smrt. Obdaroval jsi nás zdravím a časnými dobry a my jsme ve své dravosti z tebe stáhli poslední šat. Zbavil jsi nás hříchu a vyhlásil za nevinné, a my jsme tě zařadili mezi lotry. Slíbil jsi nám celé své dědictví, a pozval nás do svého království, a my jsme tě vyhnali ze země - mezi nebe a zem jsme tě zavěsili.... Pohrdali jsme tebou za to, žeš nás miloval. Stal ses bláznem z lásky k nám, a my jsme se ti smáli...

Pane, odpusť nám všechno a smiluj se nad námi.

15. 9. 2007 Panny Marie Bolestné

„Tvou vlastní duši pronikne meč.“

1. čtení Žid 5, 7 - 9

Evangelium Lk 2, 33 - 35

Ježíšův otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

Ozvěna slova:

Pojď se mnou touto cestou, po které mé Srdce ustavičně krvácelo, cestou na Kalvárii. Je to cesta vykupitelské lásky mého Syna. Po této cestě jsem šla s ním a roztavila jsem se s ním do jednoty lásky. Tam pod křížem se láska stala bolestí a bolest láskou, navzájem a za sebe, strávila se a shořela pro jeden cíl: tím je láska Otcova Srdce. Pojď a nechej se uvést do tohoto velkého tajemství křížové cesty Lásky; této cesty milosti. Podej mi ruku a setrvej se mnou na všech zastaveních, která jsou viditelná jen očima milujícího srdce, srdce, které je ochotno spolu trpět, spolu smířovat, spolu umírat a stát se láskou provždy. Bolestná Panna Maria nás miluje, porodila nás v bolestech pod křížem; proto se nesmí nikdy vytratit z tvé mysli a její bolesti musí zůstat vtisknuty do tvého srdce: Ona nechť v tvém srdci rozdýchá lásku k sobě a ke svému Synu.

Slovo Boží v liturgii:

16. 9. 2007 24. neděle v mezidobí

1. čtení Ex 32, 7 - 11. 13 - 14

2. čtení 1 Tim 1, 12 - 17

Evangelium Lk 15, 1 - 32

23. 9. 2007 25. neděle v mezidobí

1. čtení Am 8, 4 - 7

2. čtení 1 Tim 2, 1 - 8

Evangelium Lk 16, 1 - 13

28. 9. 2007 Slavnost svatého Václava

1. čtení Mdr 6, 9 - 21

2. čtení 1 Pert 1, 3 - 6; 2, 21b - 24

Evangelium Mt 16, 24 - 27

30. 9. 2007 26. neděle v mezidobí

1. čtení Am 6, 1a. 4 - 7

2. čtení 1 Tim 6, 11 - 16

Evangelium Lk 16, 19 - 31

7. 10. 2007 27. neděle v mezidobí

1. čtení Hab 1, 2 - 3; 2, 2 - 4

2. čtení 2 Tim 1, 6 - 8. 13 - 14

Evangelium Lk 17, 5 - 10

Úmysly Apoštolátu modlitby - září

Aby ekumenické setkání v Sibiu v Rumunsku účinně přispělo k jednotě křesťanů.
Aby misionáři dokázali přemáhat obtíže denního života radostí z přítomnosti Ježíše Krista ve svých srdcích.

Aby učitelé a vychovatelé předávali nejen vědomosti, ale i mravní a duchovní hodnoty.

Úmysly mší svatých na měsíc září - říjen

10. Po	7.30	za živou a + rodinu Strapinuvu, Šimoníkovu a všechny příbuzné
11. Út	18.00	za + Karla Kvapila, +syny, za Marii Štenclovu, Boženu Taliánovu a za živou rodinu
12. St	18.00	za + rodiče Lysáčkovy, duše v očistci a víru pro živou rodinu
13. Čt	16.30	za + Aloisii a Karla Polácha, jejich dva + syny a za duše v očistci
14. Pá	18.00	za + Václava Nováka, manželku Annu a za živou rodinu
15. So	7.30	za + rodiče Macháčovy, Vašíčkovy a za živou rodinu
16. Ne	7.30	za + rodiče Mikšovy, syna Josefa, za duše v očistci a za živou rodinu
	9.00	dantis
	10.30	za farníky
17. Po	7.30	za + manžela Jarolíma Solaře, dvoje zemřelé rodiče s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
18. Út	18.00	za + Emilii Kovaříkovu, + rodinu Kovaříkovu, Bartozelovu, Irenu Kožíkovu, Ludmilu Fibichovu a živou rodinu
19. St	18.00	za + rodiče Kročilovy, rodiče z obou stran a za duše v očistci
20. Čt	18.00	za + Ladislava Beňu, + rodinu Kolínkovu a Beňovu, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu a za duše v očistci
21. Pá	18.00	za + Marii Bařinkovu, manžela, syna, rodiče z obou stran a za duše v očistci
22. So	7.30	za + Boženu Svobodovu, + rodiče, dvě dcery a čtyři syny, pomoc a ochranu pro živou rodinu
23. Ne	7.30	za + Marii Červenkovu, + švagra Františka, dvoje zemřelé rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
	9.00	za + rodiče Machů, Macháčovy, za + sourozence, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
	10.30	za farníky
24. Po	7.30	za + rodiče Jindřicha a Františku Pinerovy a za živou rodinu
25. Út	18.00	za + Boženu a Jarolíma Mackovy a za živou rodinu
26. St	7.30	dantis
	18.00	za + Marii Řehákovu, + rodiče a za živou rodinu
27. Čt	18.00	na poděkování P.Bohu za dožití 80 let života s prosbou o dar zdraví a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
28. Pá	7.30	za + rodiče a + rodinu Lysákovu a za duše v očistci
	9.00	za farníky
	10.30	za živé a zemřelé Václavy z farnosti
29. So	7.30	za + manžela, + rodiče z obou stran a za duše v očistci
30. Ne	7.30	za + Františka Tulpu, + rodiče Tulpovy, Mackovy, za duše v očistci a za živou rodinu
	9.00	za + Annu Schulhofovou, manžela Františka a rodiče z obou stran
	10.30	za farníky
1. Po	7.30	za + Františka Lysáka, jeho + rodiče, + manžele Šenkeřikovy a za živou rodinu
2. Út	17.00	za + Františka Holbu, rodiče z obou stran a za živou rodinu
3. St	17.00	za + Františka Krůželu, + rodiče Šebákovy a za živou rodinu
4. Čt	17.00	za + rodiče Peclový a Horečné
5. Pá	7.30	za živé a zemřelé členy živého růžence
	17.00	za nemocné
6. So	7.30	za + Josefa Pavlůska, vnučku Denisku, dvoje zemřelé rodiče a za živou rodinu
7. Ne	7.30	za + Vojtěcha Kostku, dvoje zemřelé rodiče Srnské a za živou rodinu
	9.00	za + Marii Liškovu, syna Jaroslava, + rodiče z obou stran, + rodiče Mikešovy a za ochranu Boží pro živou rodinu
	10.30	za farníky
8. Po	7.30	za živou a zemřelou rodinu Bařinkovu, Chytilovu, Caletkovu a za duše v očistci
9. Út	17.00	za + Terezku Lysáčkovu a ochranu Boží pro živou rodinu
10. St	17.00	za + Aloise Dorňáka, + Františku Dorňákovu, + syna Zdeňka a za duše v očistci
11. Čt	17.00	za + Jiřinu Janáčovu a požehnání pro živou rodinu
12. Pá	17.00	za + Annu a Aloise Vaculíkovy, syna Stanislava a Boží požehnání pro živou rodinu
13. So	15.00	za + Josefa Nováka, + rodiče, duše v očistci a za živou rodinu
14. Ne	7.30	za + rodiče Lukaščíkovy a Macků, za + prarodiče, živou rodinu a za duše v očistci
	9.00	za + Vladimíra Řepku, otce Františka, + rodinu Řepkovu, + Bohumíra a Marii Kafkovy a + Radka Příbyla
	10.30	za farníky

Modlitba za farnost

Pane Ježíši Kriste,
 ty jsi hlava církve,
 ty jsi hlava
 našeho farního společenství.
 Dej nám,
 ať se máme rádi,
 ať máme jeden pro druhého
 správné slovo,
 pomáhající skutek, odpuštění.
 Chraň slabé,
 osvěcuj pochybující,
 posiluj malomyslné,
 podrž kolísající,
 probuď dřímající,
 veď hledající,
 rozehřej vlašné.
 Dej nám,
 ať jsme znamením
 tvé přítomnosti,
 tvé zachraňující lásky.

Z Kancionálu

